

„Nejpozoruhodnější paranormální debut roku.“

Lisa McMannová, autorka

bestsellerové trilogie

Wake

KIERSTEN WHITEOVÁ

PARANORMÁLOVÉ

ZLODĚJKA DUŠÍ

PARANORMÁLOVÉ

ZLODĚJKA DUŠÍ

PARANORMÁLOVÉ

ZLODĚJKA DUŠÍ

KIERSTEN WHITEOVÁ

FORTUNA

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers
Copyright © 2010 by Kiersten Brazier
All rights reserved
Original title: Paranormalcy

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2011
Translation © Emílie Harantová, 2011

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Teen

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

První vydání

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

Všechna práva vyhrazena

ISBN 978-80-7321-584-2

MATCE A OTCI
A MÉ LÁSCE
NOAHOVI

OCH, KOUSNI MĚ

„*M*oment – ty jsi – Ty jsi zrovna zívla!“ Upírovy paže zdvižené nad hlavou v klasické drákulovské pozici mu klesly k bokům. Zatáhl své mimořádně velké bílé špičáky za rty. „Cože, bezprostředně hrozící smrt pro tebe není dost vzrušující?“

„Á, přestaň se špulit. Ale vážně, co ty vlasy vyrůstající do čela? Ta bledá kůže? Ta černá čapka? Kde jsi vlastně tuhle věc sehnal, v půjčovně kostýmů?“

Vztyčil se do plné výše a ledově na mě shlédl dolů. „Vysažu ti život z toho tvého hezkého bílého krčku.“

Vzdychla jsem. Nesnáším, když mě pošlou zneškodnit

upíry. Oni si totiž myslí, že jsou tak uhlazení. Ono jim nestačí, že vás vraždí a požívají jako zombie. Ne, oni k tomu chtějí ještě být úžasně sexy. A věřte mi: upíři? Ne. Sexy. Chci jako říct, že ano, jejich krycí kouzlo může být hodně svůdné, ale co ta vysušená mrtvolná těla probleskující pod povrchem? Není na nich nic přitažlivého. I když uznávám, že to nevidí taky všichni ostatní.

Zasykl. Právě když se mi sápal po krku, žahla jsem ho paralyzérem. Byla jsem tam na to, abych ho lapila a označila jmenovkou, ne abych ho zabila. A kromě toho, kdybych měla nosit samostatné zbraně na každého zástupce paranormálna, kterého jsem zneškodnila, tahala bych s sebou spoustu zavazadel. Paralyzéry jsou variantou nakopnutí do zadku v paranormální verzi v provedení vhodném pro všechny velikosti. Ten můj je růžový a je posázený falešnými diamanty. Říkám mu Žah a už jsme si spolu mockrát krásně užili.

Upír sebou v bezvědomí škubal na zemi. Teď vypadal tak nějak dojemně: skoro jsem z něj měla špatný pocit. Představte si třeba svého dědečka, když si u něj odmyslíte pětadvacet kilo a připočtete dvě stě let. Takový byl ten, koho jsem zrovna omráčila.

Když jsem vyřídila práci se Žahem, dala jsem si ho znovu do pouzdra a vytáhla jsem kotníkový náramek indikující upíry. Přiložila jsem ukazováček do prostředka hladkého černého povrchu. Po několika vteřinách hmota zezelenala. Popadla jsem upíra za kotník a vytáhla jsem mu nohavici, abych se mu dostala na kůži. Nesnášela jsem, když jsem

se musela dívat na tyhle tvory a vidět jejich čistě bílou, hladkou kůži současně se smrsknutými mrtvolnými těly. Přicvakla jsem indikátor a přizpůsobila ho obvodu kotníku. Senzory se aktivovaly s dvojím zasyčením a zaryly se mu do masa. Prudce otevřel oči.

„Au!“ Popadl se za kotník a já jsem o několik kroků couvla. „Co je to?“

„Jste zatčen podle ustanovení tři celé sedm Mezinárodní dohody o potlačování paranormálních jevů, protokol o upírech. Žádá se od vás, abyste se hlásil na nejbližší pobočku v Bukurešti, která se bude vašim případem zabývat. Pokud se neohlásíte během příštích dvanácti hodin, budete –“

Vystartoval po mně. Uskočila jsem stranou a nechala jsem ho zakopnout o nízký náhrobek. „Zabiju tě!“ sykl a snažil se sebrat ze země.

„Jasně, ale ty to vlastně nechceš udělat. Co ten lesklý nový šperk, který jsem ti dala? Má dva malé senzory – ty je budeš považovat za jehly – zaražené do tvého kotníku. A kdyby se tvá tělesná teplota měla nějak náhle zvýšit, dejme tomu přídatkem lidské krve, senzory by do tebe vstříkly svěcenou vodu.“

Vytřeštil oči hrůzou a snažil se náramek servat škrábáním do jeho stran. „Tohle taky nedělej, jestli porušíš pečeti, svěcená voda vycákne. Chápeš? A já jsem aktivovala časový spínač a signální světlo. Takže oni nejen vědí, kde přesně jsi, ale znají také časový limit, za který se máš dostavit do Bukurešti. Zkus ho nedodržet a – nemusím ti snad ani říkat, co pak bude?“

Svšil ramena. „Mohl jsem ti jednoduše zlomit vaz,“ řekl, ale já jsem na něm viděla, že to nemyslel doopravdy.

„Mohl ses pokusit. A já bych tě mohla žahnout znovu tak silně, že by ses neprobral šest hodin, takže bys pak měl ještě míň času stihnout to do Rumunska. Tak, mám ti dál číst tvá práva?“ Neřekl nic, a já jsem navázala tam, kde jsem předtím přestala. „Pokud se neohlásíš během příštích dvanácti hodin, budeš zlikvidován. Jestliže zaútočíš na nějakého člověka, budeš zlikvidovaný, pokusíš-li se odstranit stopovací zařízení, budeš zlikvidovaný. Těšíme se na spolupráci s tebou.“

Vždycky jsem si myslela, že ta poslední věta je taková hezká tečka.

Upír vypadal sklíčeně, seděl na zemi a díval se na konec své svobody. Natáhla jsem ruku. „Potřebuješ pomoci vstát?“ Po chvílce natáhl svou. Zdvihla jsem ho; upíří jsou překvapivě lehcí. Je to tím, že nemají žádné tělní tekutiny. „Já jsem Evie.“

„Steve.“ Díky Bohu, že to nebyl další Vlad. Vypadal nesvůj. „Ehm. Takže Bukurešť? Neměla bys náhodou peníze na jízdenku na vlak?“

Paranormálové, no jasně. Sáhla jsem do tašky a podala jsem mu svazek euro bankovek. Dostat se do Rumunska z Itálie nebude snadné, a on si potřeboval zabukovat spojení. „Nechceš mapu a instrukce?“ zvolala jsem, když začal mizet mezi hroby. Chudák. Bylo mu vážně trapně. Podala jsem mu arch s pokyny, jak se dostat do budovy bukurešťského úřadu pro zpracování a umístěnky. „Nevadí, když

použiješ triky na ovládnání mysli, aby ses dostal přes hranice.“ Povzbudivě jsem se usmála.

Přikývl, dosud podmračeně, a odešel.

Najít Stevea netrvalo tak dlouho, jak jsem se původně obávala. Výtečné. Byla tma, byla mi zima a moje lákadlo na upíry, bílá halenka s širokým výstřihem, nijak zvlášť nezabíralo. Navíc jsem v románských zemích se svými platinově plavými vlasy a copem do půli zad vyčnívala jako bolavý palec. Chtěla jsem odsud pryč. Vyřukala jsem na komunikátoru číslo Centra. (Jen si to představte: mobil bez kamery. A jsou jenom v bílém provedení. Hloupé.) „Hoto-vo. Potřebuju dopravit domů.“

„Zpracováváme vaši žádost,“ oznámil monotónní hlas na druhém konci. Čekala jsem a seděla u nejbližšího náhrobku. Za pět minut komunikátor zablikal. „Vysíláme dopravu.“

Kmen velkého, pokrouceného stromu vysokého asi čtyři a půl metru přede mnou začal pableskovat a objevil se obrys dveří. Z nich vyšel vysoký štíhlý muž. No, muž vlastně ne. Postavu měl jednoznačně mužskou, i když se zdála poněkud protáhlá – trochu moc úzká. Jeho obličej s jemnými rysy a mandlovýma očima přímo jako z animovaného filmu byl jednoduše řečeno krásný. Člověka při pohledu na něj bolelo srdce touhou nedělat nic a jen na něj po zbytek života zírat. Usmál se na mě.

„Zmlkni,“ nařídila jsem a zavrtěla hlavou. To museli posílat Retha! Jistě. Vílí stezky byly nejrychlejší cestou odtud tam, jenže to znamenalo jít odtud tam s ním. A na rozdíl od šťastných fantazií o vílách jako jemných stvořeních

s mrňavými křídélky, kteří milují přírodu – no, ono to tak úplně není. Víly jsou *mnohem* komplikovanější. Komplikované a nebezpečné. Rychle jsem k němu popošla, natáhla jsem ruku a zařala zuby.

„Evelyn,“ zavrnl. „Už je to tak dávno.“

„Řekla jsem, abys byl zticha, ne? Jdeme.“

Zasmál se, stříbrně jako zvonky, jedním dlouhým, štíhlým prstem mi přejel po zápěstí a pak mě vzal za ruku. Snažila jsem se netřást. Znovu se zasmál a vešli jsme dubovými dveřmi dovnitř.

Zavřela jsem oči; tahle část mě vždycky rozrušila. Věděla jsem, co bych viděla, kdybych se podívala – nic. Absolutně nic. Nic pod svýma nohama, nic nad sebou, nic kolem sebe. Předsunula jsem jednu nohu před druhou a držela jsem se Retha za ruku, jako by na tom závisel můj život. Protože to taky tak bylo. Žádný živý člověk nemohl kráčet po Vílí stezce sám, aniž byl provždy ztracen.

A pak to bylo za námi. Vystoupili jsme do jedné z chladných chodeb Střediska osvětlené fluorescenčním světlem. Odtáhla jsem hlavu od Retha; jeho speciální druh tepla se mi už rozšířil do paže a postupoval ještě dál.

„To ani nepoděkuješ?“ zavolal za mnou, když jsem zamířila chodbou ke své buňce. Neohlédla jsem se. Náhle se ocitl těsně vedle mě. „Tak dlouho už jsme nevtančili dovnitř.“ Melodický hlas byl tichý a důvěrný. Znovu mi sáhl po ruce a já jsem uskočila a vytáhla jsem Žaha.

„Odprejskni!“ sykla jsem. A jestli ještě někdy přijdeš bez mimikry, nahlásím tě.“ Jeho krycí kouzlo nebylo o nic méně

krásné než jeho skutečná tvář, ale pro víly prostě platil takovýto předpis.

„K čemu to je? Nikdy bych před tvýma očima nic ne-skrýval.“ Postoupil blíž.

Zahnala jsem pocity, které ve mně začaly klíčit. Už ne. Už nikdy ne. Naštěstí nás přerušil ječivý poplach. Něco uteklo. Chlupatý malý skřítek s ústy dokořán a kyselými slinami odkapávajícími z ostrých zoubků se hnál po všech čtyřech k nám.

Sledovala jsem ho jako ve zpomaleném filmu. Skřítek se řítí rovnou na mě, v očích mu zuřivě blýskalo. Vyskočil do vzduchu a já jsem ho prudce nabrala nohou, takže odplachtil po chodbě dolů přímo do náručí vazebního pracovníka, který ho honil. „Gól!“ vykřikla jsem. Sakra, jsem fakt dobrá.

„Díky,“ ozval se pracovník hlasem tlumeným maskou.

„To tedy máš za co.“ Rethova ruka mě vzala za bedra. Chtěla jsem se o něj opřít, nechat mu ruce ovinout kolem sebe, nechat se odvést... Pak jsem si na tu dobu vzpomněla. „Blbost!“ Rozběhla jsem se dolů chodbou kolem pracovníka a dosud vrčícího skřítku. Po několika zatačkách jsem popadla do rukou otevírací mechanismus svých dveří a netrpklivě jsem jím cloumala, dokud se dveře neotevřely. Reth za mnou nešel. Byla jsem ráda. Dobře, možná jsem byla trochu zklamaná. A současně jsem na sebe měla vztek kvůli tomu, že jsem zklamaná.

Vběhla jsem dovnitř, vděčná za to, že jsem si nastavila teplotu tak, aby v pokoji bylo stabilně třicet stupňů. Vrhla

jsem se na purpurový gauč. Pustila jsem si televizi s plochou obrazovkou, která zabírala téměř celou jednu růžovou stěnu, a úlevou jsem vydechla. Můj oblíbený seriál ze střední školy, *Easton Heights*, právě začínal. Dnešní epizoda slibovala velkolepou podívanou – maškarní ples, na němž mrňavé masky jaksi skryly identitu všem natolik, aby si to rozdávali s nesprávnou osobou. Kam na takovýchle nápady chodí?

POPULACE NOČNÍCH MŮR

*V*ideoobrazovka u mého gauče znovu zabzučela. Takhle už bzučela a zase umlkala posledních třicet minut. Konečně, když film skončil, jsem ťukla na tlačítko pro spojení. Dívala jsem se do dvou zelených očí přímo uprostřed obličeje se zeleným nádechem. Obraz se jako vždycky rozvlnil, protože Alisha byla pod vodou.

„Proč ses ještě nepřihlásila?“ zeptal se monotónní hlas. Vždycky jsem si říkala, jaký je asi její skutečný hlas. Všechno, co jsme od ní slyšeli, byl počítačový překlad toho, co namluvila do něčeho, co jsme neslyšeli.

„Skončila jsem brzy – a dávali můj oblíbený pořad.“

Kolem očí jí naskočily vrásky úsměvu. Bylo fajn, že měla takhle výmluvné oči, protože ústa se jí téměř nehýbala. „Jaké to bylo?“

„Ani bys tomu nevěřila. Byl to maškarní ples. Nejdřív Landon: úžasně si to rozdál s Katrinou. S tou, co chodí s Brettem, jasné? Ale pak si Brett myslel, že je s Katrinou, ale ve skutečnosti to byla její sestra Cheyenne, která věděla, že si Brett myslí, že je Katrina, a přiměla ho, aby ji líbal, a pak si sundala masku a on byl jako, no, jako u vidění. A *pak* Halleryn nafilmoval, jak Landon líbá tu couru Carys.“

Alisha zvolna zamrkala svými průsvitnými víčky.

„Páni, střední škola musí být úžasná.“ Přistihla jsem se při přání, že bych pro jednu chtěla být součástí nějakého normálního dramatu. V paranormálním dramatu se nikdo ani zdaleka tolik nelíbá.

„Musíš se nahlásit u Raquel,“ připomněla mi Alisha a oči se jí stále usmívaly.

„Fajn, fajn.“ Zbožňovala jsem Lish. Byla to moje nejlepší kamarádka. Jakmile člověk překouzl nenormálnost jejího robotického hlasu, měla na paranormální bytost velký smysl pro humor. Samozřejmě, na rozdíl od většiny z nich byla vděčná za to, že tu je. Její laguna byla tak znečištěná, že ji to zabíjelo. Teď byla nejen v bezpečí, ale měla i co na práci. Být mořskou vílou je zjevně k smrti nudné. Jednou jsem se s ní před pár lety dívala na *Malou mořskou vílu* – ona si myslela, že to je šíleně legrační. Nemohla se přestat smát té jako-by podprsence z mušlí – vzhledem k tomu, že mořské víly nejsou savci. A navíc, jak se vyjádřila, byl princ Eric na její

vkus příliš chlupatý a „broskvový“. Vždycky jsem si myslívala, že je dost hezký, ale zase si uvědomme, že já *jsem* savec.

Vyšla jsem z buňky a sešla jsem chladnými, sterilními chodbami do Raqueliny kanceláře. Mohli jsme rekapitulaci jednoduše provést přes obrazovku, ale ona mě vždycky chce po nějaké práci vidět osobně, aby se ujistila, že jsem v pořádku. Svým způsobem mi to bylo sympatické.

Jednou jsem zakleपालa a dveře se otevřely. Místnost byla bílá – bílé stěny, bílá podlaha, bílý nábytek. Dá se říct nudná? Raquel tvořila hezký kontrast. Oči měla tak hnědé, že přecházely téměř do černa. A tmavé vlasy spoutané do strohého uzlu byly protkány přesně tak velkým množstvím šedin, aby působila distinguovaně, ale ne staře. Posadila jsem se a ona vzhledla od hraničky papírů na psacím stole.

„Jdeš pozdě.“ Její hlas měl lehký španělský přízvuk, který jsem milovala.

„Vlastně jdu moc brzo. Říkala jsem, že potřebuju čtyři hodiny; zabralo mi to jenom dvě.“

„Ano, ale vrátila ses už skoro před hodinou.“

„Myslela jsem, že si dopřeju trochu osobního volna jako odměnu za dobře vykonanou práci.“

Raquel vzdychla. Byla to profesionální vzdychačka – ta žena vyjádřila jediným výdechem víc emocí, než dokáže většina lidí celým obličejem. „Víš přece, jak důležitá je rekapitulace.“

„Jasně. Jo, já vím. Promiň. Dávali můj oblíbený pořad.“ Nepatrně povytáhla obočí. „Nechceš to převyprávět?“ Většina paranormálů se nezajímala o mé pořady, ale Raquel

byla člověk. Nikdy by to nepřiznala, ale já jsem si byla jistá – *jistá* – že se jí televizní dramata líbila zrovna tolik jako mně.

„Ne. Chci od tebe rekonstrukci.“

„Fajn. Šla jsem přes hřbitov. Uviděla jsem toho upíra. Upír se na mě pokusil zaútočit. Přečetla upírovi jeho práva. Poslala upíra sem. Jmenoval se Steve, mimochodem.“

„Nějaké problémy?“

„Ne. Á, moment, ano. Kolikrát jsem tě žádala, abys přestala spolupracovat s Rethem? To to s ním musíme dotáhnout až na rovnou stovku?“

„Byl jedinou možností vlí dopravy, která byla k dispozici. A kdybychom neposlali jeho, zmeškala bys svůj pořad.“ Na rtech jí zahrál drobný úsměv.

„No dobře, jak myslíš.“ Koneckonců měla do jisté míry pravdu. „Já jenom, jestli bys mohla příště poslat raději jednu z dívek?“

Přikývla. „Díky za zprávu. Můžeš se vrátit do svého pokoje.“ Obrátila pozornost zpátky k papírům. Já jsem se otočila k odchodu, ale pak jsem se zarazila. Vzhlédla. „Máš ještě něco?“

Váhala jsem, ale co jsem mohla ztratit? Už je to několik let. Můžu se klidně znovu zeptat. „Říkala jsem si, víš, že bych třeba – ráda bych chodila do školy. Normální školy.“

Raquel znovu vzdychla. Tento povzdech byl spíše soucitný, cosi jako *Já vím, jaké to je být člověk a muset být obklopený všemi těmihle nesmysly, ale kdybychom to nedělali my, tak kdo by to pak dělal?* „Evie, zlato. Vždyť víš, že to nejde.“

„Proč? Nebylo by to tak těžké. Mohla bys pro mě jednoduše poslat pokaždé, kdybys mě potřebovala. Není to přece tak, že tu musím být dvacet čtyři hodin sedm dní v týdnu.“ Pravda byla, že ono tu bylo jakési nikde. Celé Středisko bylo v podzemí, což vcelku nebyl problém, pokud jste měli přístup k Vílím stezkám. Nelze ovšem popřít, že to tu svádělo k občasným velmi silným záchvatům klaustrofobie.

Raquel se opřela na židli. „O to tady nejde. Pamatuješ si, jaké to bylo, než jsi přišla sem?“

Tentokrát jsem vzdychla já. Pamatovala jsem si to. Celý život jsem se protloukala systémem náhradní pěstounské péče, až do onoho osudného dne, kdy mi bylo osm. Už se mi nechtělo čekat na svou nejnovější pěstounku, aby mě vzala do knihovny, a tak jsem se rozhodla, že tam půjdu sama. Vzala jsem to zkratkou přes hřbitov, když mě oslovil vlídně vypadající muž. Zeptal se, jestli nepotřebuju pomoc, a mně připadalo, jako by byl dvě osoby v jedné – ten vlídně vypadající pán a vyschlá mrtvola, oba na stejném místě, ve stejném těle. Ječela jsem jako pominutá. Naštěstí pro mě mu byla na stopě AAZP (Americká agentura pro zadržování paranormálů) a zakročila právě v okamžiku, než muž stačil cokoliv udělat. Když jsem začala blábolit něco o tom, jak vypadal, ujali se mě.

Ukázalo se, že moje schopnost vidět přes krycí kouzlo paranormálů a sledovat, jací jsou pod ním, je jedinečná. V tomto ohledu nedovede žádný jiný člověk na Zemi to, co já. Ovšem právě v tom se to celé začalo opravdu komplikovat. Když ostatní země začaly tušit, co AAZP má, ztratily

nervy. Zvláště Británie – nevěřila bych, s jak velkým množstvím paranormální aktivity se tu potýkají. Vydupali si novou smlouvu, podle níž vytvořili MAZP (Mezinárodní agentura pro zadržování paranormálů), přičemž klíčovými body v té smlouvě byla spolupráce při mezinárodní kontrole paranormálů a, ano prosím, moje maličkost.

A tak jsem musela přiznat, že Raquel má nejspíš pravdu. Můj život vyplněný lapáním paranormálů byl někdy vyčerpávající, ale alespoň jsem měla domov. Takový, kde o mě stáli.

Pokrčila jsem rameny a předstírala jsem, že už mě ta škola stejně nezajímá. „Jo, jasně, jak myslíš. Nashle pak.“

Cítila jsem na sobě její oči, když jsem vycházela. Nejde o to, že bych snad nebyla MAZP vděčná. Jsou tou jedinou rodinou, kterou mám, a je to tu lepší, než to bylo v pěstounském systému, ale pracuju na plný úvazek už od osmi let, a někdy mě to unavuje. Někdy mě to nudí. A někdy chci jediné, a chci to víc než všechno ostatní na světě – jít na nějaké rande.

Vrátila jsem se do své buňky. Mám ji docela hezky řešenou. Malá kuchyňka, ložnice, koupelna a obývací pokoj s obrovskou televizí. Kdysi bílé stěny v mé ložnici už jsou dávno zakryty. Jedna byla věnována plakátům skupin a filmům, které jsem měla ráda. Přes další jsem si pověsila monumentální ostře růžový závěs s černými levharty. Třetí zeď tvoří mé plátno. Neoznačila bych se za malířku, ale baví mě malovat všechno, co mě napadne – někdy nic víc než cákance barvy – a měnit to, když mě to začne nudit. Malba

byla teď možná o pět centimetrů tlustší, než když jsem se sem nastěhovala.

Natáhla jsem si oblíbené pyžamo a rozpustila tlustý cop. Večeře ohřátá v mikrovlnce a sledování filmu jaksi zvíťazilo nad prací na domácích úkolech. Nejspíš mě v některé chvíli přemohl spánek nebo jsem už napůl spala, nevím, ale zcela jistě se mi něco zdálo, protože jsem pořád slyšela nějaký divný hlas, který skoro zpíval. „Oči jak bystriny, v nichž roztál sníh, ledová tím, co nezví z nich.“ Ten verš se mi vracel pořád dokolečka, skoro strašidelně. Bylo to, jako by mě ten hlas někam tahal, volal mě. Chtěla jsem odpovědět. Zrovna když jsem už už zavolala, prudce mě vzbudil další poplach.

Vymnula jsem si spánek z očí a natáhla jsem se k obrazovce videotelefonu, abych si poslechla oznámení, co se děje. Zapnula jsem obrazovku, ale ukázalo se na ní jediné blikající červené VAROVÁNÍ. To je tedy platné. Natáhla jsem si župan, popadla jsem Žaha a vystrčila jsem hlavu z pokoje. Věděla jsem, že podle předpisů pro případ poplachu mám zůstat uvnitř, ale já jsem chtěla zjistit, co se děje, a hned.

Sbíhala jsem prázdnými chodbami: stroboskopická světla zhasínala, aby upozornila všechny paranormály, kteří poplašené hlášení neslyšeli, i když se ten poplašný zvuk dal *vycítit*, jak byl hlasitý. Doběhla jsem k Raqueliným dveřím a strčila jsem do nich. To je to příjemné na tom, že já jsem já – kdykoliv mám přístup kamkoliv.

„Raquel,“ zasupěla jsem. „Co se děje?“

„Á, s tím si nedělej starosti.“ Vzhledla ke mně a usmála se. Nebo spíš ta věc, co měla Raquelin obličej, ke mně

vzhledla a usmála se. Raquelin obličej prokmitával skrz – co? Nedokázala jsem to popsat, jaksi to nemělo žádné rysy, oči to mělo barvy vody. Kdyby to nemělo Raquelin obličej, bylo by to, jako by to tam vůbec nebylo.

Vynutila jsem úsměv, abych zakryla svou hrůzu. „Vzbudilo mě to ze strašně divného snu.“

„To mě mrzí. Mám ještě nějakou práci, co kdybys zase vypadla?“ Vrátilo se to ke spisům.

„Jasně, jestli už mě nepotřebuješ.“ Otočila jsem se ke dveřím. A pak jsem jakoby mimochodem popošla blíž ke stolu.

„Á, Raquel?“

„Hmmm?“

Nastavila jsem Žaha na nejvyšší výkon. „Upadlo ti tohle.“ Věc, která měla Raquelin obličej, vzhledla. Já jsem v tom okamžiku vystartovala a dobla jsem ji do prsou Žahem. Vodnaté oči se na chvílku vytřeštily v šoku a pak se to celé zhroutilo na zem.

Vyděšeně jsem oběhla psací stůl. Slýchala jsem o věcech, které dokážou sníst nějakého člověka zaživa a pak si obléct jeho kůži. Z toho pomyšlení jsem někdy mívala i noční můry. A můj život byl plný strašných snů. „Prosím. Raquel ne,“ zašeptala jsem nevěřicně a potlačovala jsem nutkání zvracet. Raquel se rozplynula a nechala po sobě to nejpodivnější, co jsem kdy viděla, což je vzhledem k mému zaměstnání hodně výmluvné.